BYSTŘINY A PEŘEJE
KLAUNSKÉ A RECITAČNÍ
str. 55

Tobogán
TEXTY VAŠICH NAŠICH DĚTÍ
strana 71-73

TAJENKA HULÁKOVKY
STR. 75

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 5 středa - 19. června 2002

TRUTNOV

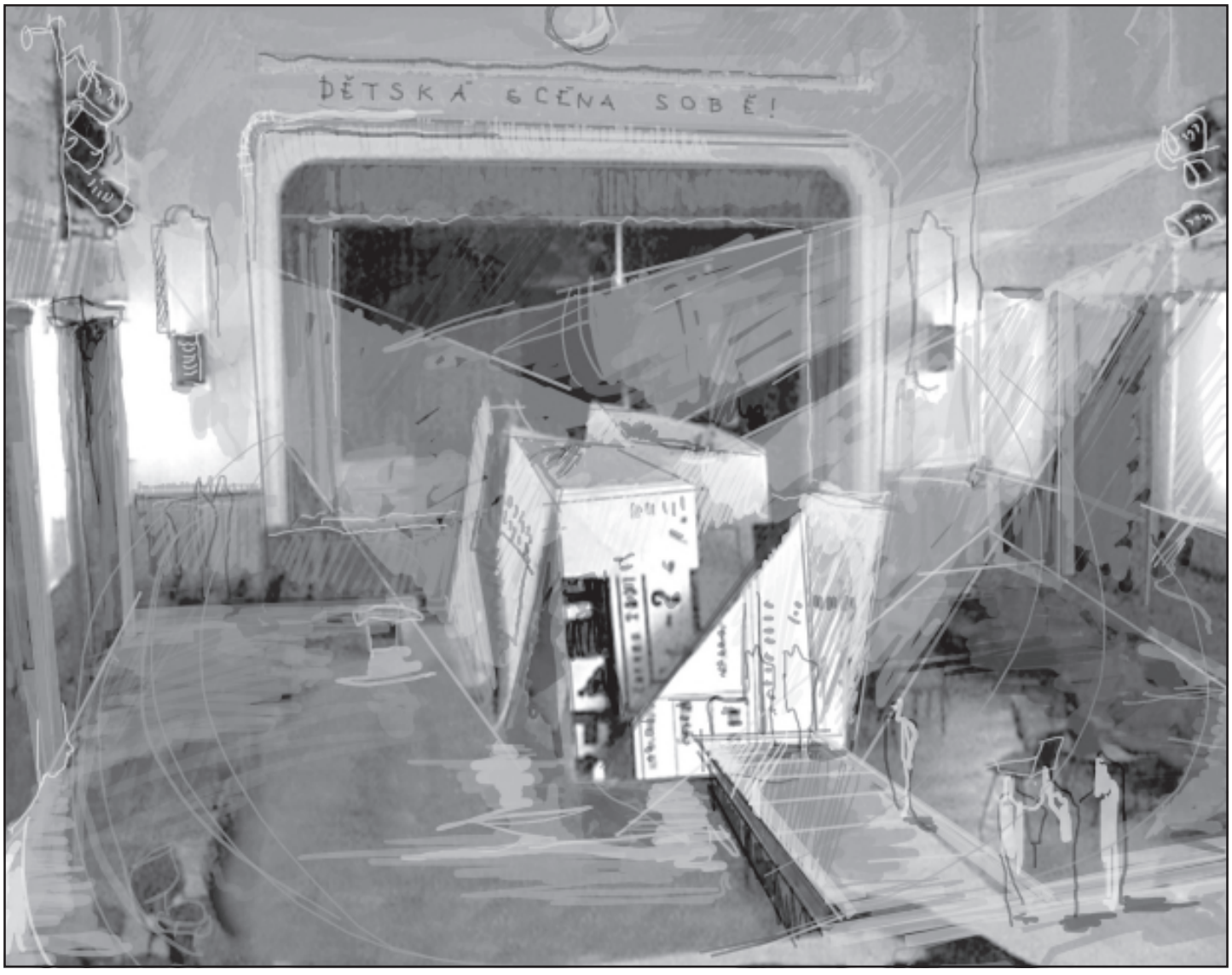

VODA NA MLÝN

Jaká znáte zaklínadla dramatické výchovy?

■ Hra v roli. Těžiště. Tvořivost. Cítit partnera.
Lenka + Věra z déčka

■ Vůbec mě to neoslovilo.
bez podpisu

■ Ty děti to tak chtěly.
I. Konývková

■ Kakatomále. Halubahubahou.
Romana + Tomáš

■ Řeřicha, ředkev, křen a tuřín, držte mě držte, já dnes zuřím.
Hanka

■ Já dramatickou výchovu zásadně nezaklínám, nicméně ji držím tak zkrátka u pusy.
Míla

To jste mě šokoval. Co se doma uvaří, to se doma sní. Pod pokličkou oni to vaří.
tanečnice

Prima. Pod to se toho schová. Zvlášť někteří lidé mají rádi prima.
Studenti

Predikační vztah.
Přirozenost a radost.
M. Longinová

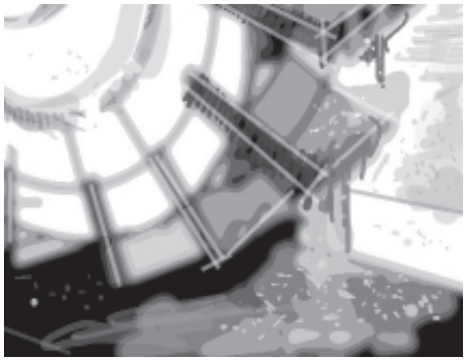

■ Já bába po bohu pomohu co mohu a co nezmohu nechám pánubohu.

I. Ulrychová

■ Ze všeho nejdůležitější je proces. Upřednostňujeme ho před produktem.

Šéfová

■ Ať bere, kde bere, kdo nebere, ten bere. Kdo bere, toho možná někdo sebere.

H. Karaffa

■ To všechno vymyslely děti.

J. Provazník

■ My si na to jen tak hrajem.

E. Machková

■ Štronzo. Když už nic nefunguje, tak štronzo.

Darina

■ Nemluv a jednej.

Anonym

■ Čárybunda bulibulibunda. To je přípravná fáze.
Ten strach na tom jevišti měl moc velkou špičku.

Anonym

■ Ten text se vám sesul, vymknul, rozdrobil,uhnul.... a já jsem to nějak nepřečetla.

Anonym

BYSTŘINY A PEŘEJE

Pohyb a klauniáda

Kapitán: Sylva Vlčková, absolventka ateliéru dramatické výchovy Divadelní fakulty JAMU

Plavčíci: kolem dvaceti dětí ze souborů, které v těchto dnech vystupují

V hlídkovém koši: Zdeněk Remorkér a Žampus

Paluba: parkety, zrcadla, klavír, obložení (asi nějaká výletní loď)

Podmínky pro plavbu: bezvětří, posádka poměrně zdecimována nápory silných zážitků posledních dnů, všichni se tváří statečně

Směr a cíl plavby: Pohyb a klauniáda (pro dezorientované čtenáře: někde mezi Červenonosí zátokou, Hravými ostrovy a úžinou Improvizací)

Po jednoduchém rozhýbání se všichni dosud ještě čerstvě vyhlížející plavčíci pohybují prostorem tak, aby se jejich tělové napětí přesouvalo do různých částí těla. Cílem je měnit jejich přirozenou polohu a podpořit tím groteskost pohybu. Následuje honička s motivací – běháte po horkém písku, po střepech, kdo má babu je úplně nahý atd. Rozehřátí a udýchaní usedají s lektorkou do kruhu na zem (tedy vlastně na palubu). Jeden po druhém si berou do ruky nabízené předměty. Jeden a půl metru dlouhý silnější provaz se záhy mění na mikrofon, preclík, volant, svatozář, chobotnici, střeva, sluchátka atd. Menší míček děti promění v klaunský nos, pomeranč, slunce, globus, lebku, klíště….Lekce pokračuje návratem k postavičkám, které vznikly v úvodu, všichni přejímají jejich postoj, tělové napětí i akcent, posléze se snaží jejich nejcharakterističtější znaky zveličit a posílit komičnost výrazu. Po vyčerpání nápadů se všichni vrhnou do pohybové variace hry na tichou poštu. Ve hře beze slov pokračují, práce ve dvojících, instrukce - pohybem a zvuky veďte improvizované rozhovory. Důraz je kladen na okamžitou reakci, bezprostřednost a dynamiku, ale děti jsou již poměrně unavené.

Následují etudy, které zájem a nadšení posádky opět získají:

a) v kufru jest imaginární rekvizita, zahrajte nám s ní etudu a my budeme hádat, co to je

b) ztvárněte vlastnosti a stavy napsané na lístečcích (bolest, vztek, agresivita, zamilovanost, stáří, únava…)

c) zahrajte ve trojicích klaunský výstup s jedním předmětem, využijte všech dovedností rozvíjených po celé dopoledne

Plavba končí, břehů klauniády jsme ještě nedosáhli, ale směr a nejnebezpečnější útesy už známe, jenom škoda, že toho času je vždycky tak málo!

Zdeněk Remorkér

Z TŮNÍ A HLUBIN

Rozhovor se Sylvu Vlčkovou:

■ Jak jste se ke klauniádám dostala?

Jela jsem s kamarádkou do Amsterodamu a tam jsme se začaly učit klaunským pouličním výstupům. U nás pouliční vystoupení nemají žádnou tradici, ale v některých zemích jsou běžnou součástí života. Potom jsem zkoušela trochu vystupovat v Praze i v Brně. Postupně vznikla patnácti až dvaceti minutová show, se kterou jsem mj. navštěvovala i dětská oddělení nemocnic. Jde o to, dát dětem dobrý pocit, radost, navodit domáckou atmosféru, pomoci navázat vztahy s personálem, mezi ostatními dětmi – tato vystoupení mají terapeutický účinek. Samozřejmě nikdo se nemůže nutit, ale nesmí se při tom zapomenout ani na děti, které se stydí a kontakt by rády navázaly. Je to poměrně složité, protože na těchto odděleních bývají děti různého věku..

■ Jakou výbavu musí mít člověk, aby byl klaunem?

Děti mi připadají vybavené samy od sebe. Myslím, že pouliční klaun musí mít vyvinutý především pozorovací talent, měl by být pohybově vláčný a samozřejmě dobrý improvizátor - je to hodně o empatii. V Amsterodamu znám jednoho klauna, který je schopen zaujmout svým vystoupením až pět set lidí. Zastavuje tramvaje, řídí dopravu, vodí lidi – tomu já říkám aktivní pantomima, to je opravdu umění. Takhle narychlo se na tu otázku ani nedá odpovědět, přečti si to v mojí diplomce!

■ Proč vlastně lidé – klauni vyhledávají takový způsob komunikace s divákem, co je k tomu vede?

Je to mnohem víc tady a teď, na běžné představení ti přijde vybraný a většinou informovaný, připravený divák, tady je mnohem víc neznámého, něčeho co nemusí vyjít. Možná někdo tento druh pantomimy dělá proto, že se v tom našel.

■ Jakou máš ráda vodu?

Vodu hodně piju a potom mi lidé často vyčítají, že hodně čůrám, ale nejraději mám vodu mořskou.

BYSTŘINY A PEŘEJE S TŮNĚMI A HLUBINAMI

Trojrozměrná komunikace mezi autorem, interpretem a posluchačem s lektorkou Martinou Longinovou

Seminář vedený Martinou Longinovou má hned dvě zvláštnosti - jednak je dvoufázový (první tři přehlídkové dny byl spojen s účastí na vystoupeních recitátorů a především s diskusním klubem pro doprovod recitátorů) a druhak je individuální (účast v něm byla lektorkou omezena na 5 účastníků, nakonec má frekventantky dvě). Takže vlastně pracuje jako triumvirát a to dle starého latinského hesla stačí, neb tři dělají společnost... Seminář se zvláštnostmi vyžaduje jistě zvláštní zacházení. Práce s poezií zajímá tzv. Kavárenské povaleče - osoby, které raději než v posilovně tráví čas v kavárničkách, jelikož jejich prostředí tento typ lidí inspiruje. Cíl byl proto jasný. Najít kavárnu s alespoň průměrným pressostrojem a pokud možno značkovou kávou (v našem prostředí dejme tomu Illy) a do ní k posezení a povídání přizvat seminář A. Povedlo se a tak jsem se kolem čtvrté odpoledne pod slunečníčky sešla s M. Longinovou a L.Klárovou a společně jsme věnovaly tichou milou vzpomínku J. Machalíkové (ta totiž právě seděla v rozžhaveném autobuse a mířila na Wolkrův Prostějov). Po chvilce vzájemného oťukávání začal tok naší řeči plynout volně a ukázalo se, že je o čem se bavit.

Seminář A je zaměřen na sólový přednes. Seminaristky si přivezly své texty, na kterých chtějí pracovat. J. Machalíková si vzala texty, s nimiž vystoupí na WP 2002 (Sakiho Hračky míru a Eso od Svatavy Antošové). Pracovala proto především na závěrečné interpretační fázi. L. Klárová zvolila část Šiktancovy skladby Adam a Eva. Zde se jednalo více o práci na rozboru textu a jeho přípravě pro interpretaci.

Ale zpět k vlastní práci v semináři. Jeho první část poběhla formou diskusí nad konkrétními přednašeckými výkony při celostátní dílně pro dětské recitátory od pátku do neděle. Už zde byly nastoleny otázky dramaturgického výběru textu, technického vybavení recitátora, potřeby formálního a myšlenkového rozboru textu, ale i využití rekvizity při práci s textem. Nad konkrétními výkony se i zobecňovalo a byly pojmenovávány současné tendence ve vývoji dětské recitace.

Od pondělka šlo o přednes " dospěláků". Lektorčiným cílem bylo nabídnout vedoucím dětských recitátorů možnost vyzkoušet si práci na textu se vším všudy. Jak se sama vyjádřila - od píky. A byla ráda, že seminaristky k práci přistupovaly nadšeně, s porozuměním a že byly pilné. Nebránily se zažívat na vlastní kůži proces, který podstupují s dětmi.

Pondělek byl zasvěcen základům

hlasové výchovy. Konkrétně tedy aktivnímu uvolnění těla, práci s bránicí, rozeznívání masky, posazení hlasu, dechu, artikulaci vokálů, uvolnění čelisti, aktivizaci jazyka a rtů. A jak? Samozřejmě formou nejrůznějších vtipných hlasových cvičení. Cíl dne: hlasová příprava k mluvnímu projevu.

Teprve po důkladné hlasové průpravě dochází na text. Analýza textu, jeho stavba a členění. Následují výrazové prostředky, které úzce souvesí s osobnostní recitátora. Podle momentálních potřeb se konají exkurzy do literární teorie. Jistě, při dohromady pětidenní práci není moždné text " udělat". Jde spíše o hledání možností, setkání s metodikou a otevření další cesty. V tomto směru shledala Martina své seminaristky jako velmi vnímavé. Jsou navíc schopné přes zvoleného autora filtrovat své vidění světa. Samy se s textem praly. Dosud nemají " učitelský blok", chtějí se učit něčemu novému.

A jak už je letos zvykem, došlo i na otázky:

■ Lucko, jak bys charakterizovala seminář A?

Měl domácí a vtipnou atmosféru. Vyhovovalo nám, že je nás tak málo. Třeba v pondělí jsme se málem nesešly, protože v Trutnově jsou dvě budovy ZUŠ. Tak jsme mezi nimi běhaly a nemohly jsme se dohonit. V tu chvíli to bylo dost vtipné. I cvičné texty byly dost vtipné.

■ Martino, jak se ti pracovalo s Janou a Luckou?

Dobře. Hned na začátku jsme se na sebe "navlnily". Brzy jsem měla pocit, že si rozumíme. Na cestu k interpretaci cestu máme stejný náhled.

■ Lucko, přinesla ti Dětská scéna nějaký podnět k přemýšlení o práci s recitátory?

Určitě. Na dětské dílně jsem si uvědomila, že recitace je cesta pro ty, kteří nemají zájem o divadelní aktivity. Rozvíjí je, umožňuje jim přemýšlet nad textem. Uvědomila jsem si, že i ve škole má přednes svůj význam a nemusí to být jen záležitost základních uměleckých škol. Pracovala jsem tu na začátku i jako lektorka dílny pro recitátory IV. kategorie. Z práce s nimi jserm zjistila, jak je to obohatilo. Také si myslím, že přehlídka je i možností setkání dětí se zájmem o litaraturu. Potkají se tu s těmi, které baví totéž a ten zážitek není individuální jako když si někdo doma sám čte.

■ Martino, co ti udělalo na semináři radost?

Že Jana Machalíková jela odtud rovnou na Wolkrův Prostějov, takže jsme se mohly věnovat úplnému usazení už hotového textu.

A doufám, že Lucka si svého Šiktance zítra nakousne tolik, aby ho pak mohla dotáhnout do konce podobně jako teď Jana své texty.

■ Otázka pro lektorku navíc: jakou máš ráda vodu?

Čistou. Slanou. Mořskou. Sladkou - a pivo.

Dodatek na konec: Čím blíž k cíli, tím víc víry, i když síly mizí!!!

kosatnice Iva

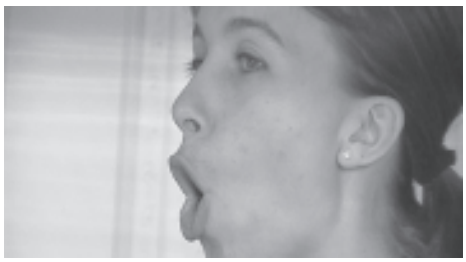

Z TŮNÍ A HLUBIN

Pány Petra a Pavla, čili lektory Petera Janků a Pavla Vacka, jsem odchytila ve chvíli, kdy odcházeli z posledního představení odpoledního bloku a mířili na diskusi s vedoucími souborů. Tento rozhovor jsme tedy vedli na pochodu rozpáleným městem a s toužebnými myšlenkami na odpoledne u vody. Toho se nám v nabitém programu DS nedostalo, ale rozhovor přesto proudil jako horská řeka a vesele bublal přes kameny mých otázek. Přečtěte si sami:

■ Začněme nejprve dnešní anketní otázkou. Jaká znáte zaklínadla DV?

Peter: To je kontext, do kterého já moc nevidím.

Pavel: Mě napadlo: všichni o tom něco vědí, ale nikdo nic na sto procent.

■ A v jakém kontextu jste doma?

Peter: Můžu parafrázovat. Myslím si, že je to velmi blízké profesi, která musí o něčem vědět všechno a o všem něco.

Pavel: (Tady by měly být dlouhá pomlka.) Já bych měla teoreticky vidět do kontextu dětských duší, ale čím jsem starší, tím jsem pokornější, protože to je něco tak složitého, nádherného a nepředvídatelného.

■ Překvapilo vás něco v poslední době?

Pavel: Sklizeň třešní – ta jejich hojnost není moc pozitivní.

Peter: Na Slovensku čekáme, jestli se nějaké překvapení uděje.

Pavel: Tady se mi líbí, protože i věci kolizní, kontraverzní, většinou vyzní pozitivně pro všechny zúčastněné strany.

Peter: Oceňuji organizační systém přehlídky. Je to pro mě veliká zkušenost, protože jsem poprvé v porotě dětské přehlídky a je to velká inspirace.

Pavel: Já jsem taky v této porotě poprvé a mě překvapilo (tomu asi nikdo nebude věřit), že je to docela náročné. Opravdu je to náročné. Skoro na nic nemáme čas a pořád se tím zaobíráme. Už jsme přeanalyzovaní.

Peter: Vždycky vzpomínám na to, že jezdívám hodnotit i profesionální divadlo, a tam to vždycky přejde, tak se pohladí, pousměje, někdo se zamračí, zatímco na amatérských nebo na neprofesionálních přehlídkách se všechno rozebírá do šroubku. Ale o to je to hodnotnější. A když se to podá způsobem srozumitelným a empatickým, tak si z toho obě strany odnesou svoje.

Pavel: S tím souvisí, že amatéři jsou otevřenější připomínkám.

Peter: Možná i v tom, že amatér nebo neprofesionál – já vždycky říkám, že amaré znamená dělat něco s láskou – jsou vždycky otevření, protože si uvědomují, že jejich cesta nekončí. A u profesionálů to většinou končí jakousi pózou, které umělec uvěří, a pak nedokáže překročit svůj stín. A to je přitom možná jeho smůla. V tom je možná i otevřenost amatérů, že chtějí slyšet a vědět, co si můžou odnést do své další práce. A od profesionálů se to vyžaduje.

■ Vysledovali jste nějaké obecné trendy inscenací na DS? Existují nějaké znaky současného dětského divadla?

Peter: Ujistil jsem se v tom, že na Slovensku, a asi i tady, se vytvořily dva tábory, z nichž jeden zastává dramatickou výchovu, která nemusí sledovat žádný cíl divadelního tvaru, a ta druhá zase mluví o divadle, které se prezentuje. Já jsem si tu na některých představeních potvrdil, že to jsou cesty, které navazují jedna na druhou a že je možné uskutečnit jejich spojení. Je to pro mě potvrzením toho, že to, na čem se staví, co se roky dělá, je dobré a že je to správná cesta. Některé inscenace byly tak vystavěné, tak dobré, tak moudré, že si z nich hodně můžou vzít i ti profesionálové.

Pavel: Já musím konstatovat, že já jsem to nikdy nevnímal jako rozpor. A tady, pokud se něco povedlo, tak za tím byl přesně ten soulad procesu a produktu. Pokud se něco nepovedlo, tak většinou to někde mezi těmito dvěmi spojenými veličinami, proměnnými, nefungovalo. Tam, kde se odbyl proces, projevilo se to v tvaru, tam, kde se spěchá na tvar... je to určitá harmonie a je to cítit.

■ Co vám dělá radost?

Peter: Jsou malé radosti, které si člověk dopřeje. Z těch drobných, věcných radostí - já si rád kupuji pera a notesy. To je taková praktická radost. A ta lidská radost – jako hudebník a divadelník se věnuji události střetnutí se, živého kontaktu mezi jednou a druhou stranou, a když se podaří, že něco vznikne a vytvoří se dialog, je to radost.

Pavel: Mně dělá radost, když něco můžu poznávat, když se s něčím setkávám, když se tomu můžu divit a žasnu, a teď mi to nějak do sebe zapadne, ať už je to v rovině knih, kontaktů s lidi a podobně. Mám radost z poznání v širokém slova smyslu.

Ptala se Petra potápka

NA SOUTOKU

záznam z veřejné diskuse o inscenacích souboru 4. bloku

Naša Divá Bára – Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště

■ **Potok první - informace vedoucí souboru Hany Nemravové:**

O vzniku inscenace jsem už všechno uvedla Deníku DS, takže bych jen doplnila, že od hledání podoby vesnice v minulosti jsme se dostali k jazyku a ten s sebou přinesl další věci. Měli jsme problém s dějovou linkou příběhu, který dětem připadal zajímavý až do okamžiku příchodu myslivce. Dokonce jim připadalo, že text psaly 2 spisovatelky.I proto jsme myslivce nahradili postavou houslisty, ale pořád jej hledáme a stále se mění...

■ **Potok druhý – náměty semináře C:**

Ocenili jsme celou řadu zajímavých okamžiků – péči věnovanou přípravě, z níž vyplývá zajímavá hudba, zpěv, výtvarná složka, nasazení herců, zejména při zpěvu. Takhle nějak asi vnímáme dnes literaturu 19. století.

Řešili jsme otázku slováckého nářečí, které zřejmě pomáhá posílit celek. Ptali jsme se na to, co má být těžištěm a snad i tématem inscenace – jestli snaha sdělit příběh Divé Báry a nebo přenesení folklórních prvků na jeviště. Obého je tam pro nás málo. Zdá se nám, že v inscenaci je hodně zajímavých, ale nedotažených momentů, které nemají dostatečný prostor pro rozehrání, vygradování, vyřešení... např. vztah Báry a houslisty. Ocenili jsme výtvarnou práci s šátky jako symboly, ale i tu pokládáme za nedotaženou. Zajímá nás, kdo volil téma a látku.

Vysvětlení vedoucí: na každoročním večírku s knihami byla dětmi vybrána tato. Je to ale výsledek našeho dlouhodobého hledání ženské hrdinky v literatuře. Toto byla 5. repríza a máme dvě obsazení, takže odsud pramení nevyhranost příběhu.

■ **Potok třetí – názory lektorského sboru:**

Také jsme ocenili volbu předlohy a nalezení aktuálního tématu, kterým je vyčlenění odlišného jedince ze společnosti. Představení působí čistě (někdy je v něm ale až přespříliš čisté a sterilní bílé barvy), ale objevila se v něm celá řada nedořešených momentů (např. obrazy ze života Josefa jsou zcela jiného rázu i textově). Postava Báry nemá možnost žádného vývoje tím, jak je exponována, i prostorovým povýšením nad druhé. Stejně tak postava houslisty, která není nastolena jako postava a zasáhne spíše jako "deus ex machina". Oceňujeme to, že byla oběma obsazením dána příležitost.

■ **Klokot vody na soutoku:**

Chyběla mi vášeň (zloba, nenávist, láska, odpor...).

Pro vášeň nebyl prostor. Viděli jsme jen natuknuté situace bez možnosti je rozehrát, spíše jen obrázky.

Nepodařilo se vybudovat vztahy, které nenarůstaly a chvílemi se dokonce rušily.

Vztahy se dařilo budovat a rozkrývat v momentu tancovačky.

Byly to spíše folklorní obrázky, které byly spíše naznačené. V tom vidím možnost další práce a dramatického vývoje.

Možná by bylo lepší důslednější hraní si s tématem na základě montáže, které by odromantizovalo předlohu.

Cestující ve vlaku – Petr Šmíd, 5. ZUŠ Plzeň

■ **Potok první – informace vedoucího Michala Vybírala:**

Také odkazuji na Deník, kde jsem vše napsal. Je to práce s pantomimou, která má svá pravidla, omezení i vtipy. Snažili jsme se o držení základního příběhu a naše hlavní práce spočívala v jeho dočišťování, zkracování, budování představivosti, zachování hravosti... Jen bych rád uvedl, že toto není můj samostatný jednočlenný soubor, ale vedu skupinu sedmi dětí, které se na této věci také podílely.

■ **Potok druhý – náměty dvoučlenného semináře A:**

Ocenili jsme pečlivou práci s pohybem, poměrně jasná a srozumitelná gesta, cit pro jevištní prostor, pro tempo, rytmus, to, že to drželo pohromadě. Otázkou je jistá mechaničnost závěru a míra převzatosti a vlastního vkladu chlapce.

■ **Potok třetí – názory lektorského sboru:**

Na Petrovi je vidět řada dovedností a schopnost zručného zacházení s nimi. Naše úvahy směřovaly také k míře původnosti a samostatného vkladu, k tomu, zda se nejedná spíše o imitaci M. Hechta, a k tomu, do jaké míry tato imitace slouží rozvoji vlastní tvořivosti. Otázkou je, zda tyto etudy, které slouží spíše k učení se a kterých vzniká v průběhu roku v souborech celá řada, mají co dělat na jakékoliv přehlídce a nejsou spíše určeny pro vnitřní potřebu aktérů. Řešili jsme i míru nevkusu a vulgarity... Myslíme, že úkolem pedagoga je nabídnout dítěti jiné možnosti řešení těchto situací.

■ **Klokot vody na soutoku:**

Viděla jsem původní etudu M. Hechta a toto bylo skoro celé převzaté od něj. Ovšem od dospělého to vyznívalo jinak.

Vysvětlení vedoucího: Petr prý viděl M. Hechta jednou. Spolu jsme pak vymysleli celou řadu věcí, ale v pantomimě je těžké vytvářet nové věci a říct, co je naše a co ne.

Je otázka, jak odhadnout míru samostatnosti a vlastní tvořivosti dítěte. Možná by bylo přínosem, kdyby si Petr toto nechal jako svou základní výbavu, a na jejím základě vytvořil 3 samostatné a vlastní věci.

Imitace druhého ochuzuje dítě o proces vlastního hledání.

Z hlediska cizinky Sandry (vedoucí semináře B) chyběla výstupu poetičnost a zůstal jen skeč.

Pantomima je stylizovaná zkratka lidského chování a jednání a dává prostor pro osobní vyjádření, což zde chybělo.

Škola roku 1902 - Sluníčko, 1. ZŠ Kladno

■ **Potok první – informace vedoucí souboru Evy Vondruškové**

Pracuji jako vychovatelka ve školní družině a toto jsou děti z dramatického kroužku ve věku od 3. do 6. třídy, s převahou čtvrťáků, které jsou spolu asi rok. Od září jsme se zabývali tématem škola – v budoucnosti, v minulosti, současná, děti psaly básničky. Já jsem pak vybrala verše z Českého roku a vytvořili jsme inscenaci pro školu, kterou jsme pro veřejnost hráli asi počtvrté.

■ **Potok druhý – náměty semináře B:**

Představení podnítilo dlouhou diskusi a vyvolalo v nás pocit potěšení a radosti ze setkání s něčím novým, s nápadem retrospekce školy do roku 1902. Zdálo se nám však, že nastolení textů bylo poněkud mechanické a chtěli bychom znát jejich účel. Otázkou je výběr textů a rolí z hlediska pozic ve skupině, a také technické dovednosti dětí, které postrádají smysl pro rytmus a srozumitelnost.

■ **Potok třetí – názory lektorského sboru:**

Líbila se nám živost dětí. Problémem bylo časté mechanické odříkávání textů, řada popisných ilustrací a gest, nefungující vztahy a jejich vztah k přednášeným textů. Zajímal nás záměr vedoucí souboru, protože není zcela jasná koncepce – slouží folklór jako zástupné texty a nebo jsou podstatou určenou divákům? Co je rámec a co obsah? Odsud zřejmě pramení i nejistota dětí, která se projevuje v odříkávání textu a v nemožnosti budování vztahů mezi nimi. Nejsou vytvářeny dramatické situace. Také délka stojí za zamyšlení.

■ **Klokot vody na soutoku:**

Zdálo se mi, že si děti nehrály, přestože by mohly. Taky mám jinou představu o škole z roku 1902.

Je to zajímavá možnost, jak dětem přiblížit minulost.

Minula se ambice věci a její naplnění,

Tobogán

NEZÁVISLÝ VODNÍ, PODVODNÍ, PŘÍVODNÍ A NÁVODNÍ LIST NEDOSPĚLÝCH ÚČASTNÍKŮ DĚTSKÉ SCÉNY

ČÍSLO - V STŘEDA - 19. ČERVNA 2002

PŘED SEŠUPEM

(o souborech, které teprve uvidíte)

DDS TY-JÁ-TR (CO?!):

JAPONSKÉ POHÁDKY

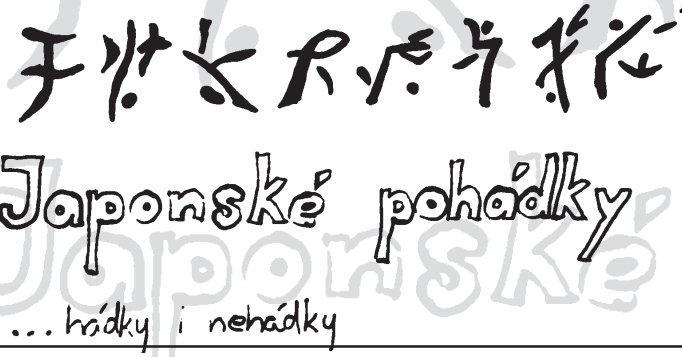

PO VYNOŘENÍ

Hrálo se nám dobře. Publikum bylo skvělý.

JAK SE V PONDĚLÍ HRÁLO HOP-HOPU?

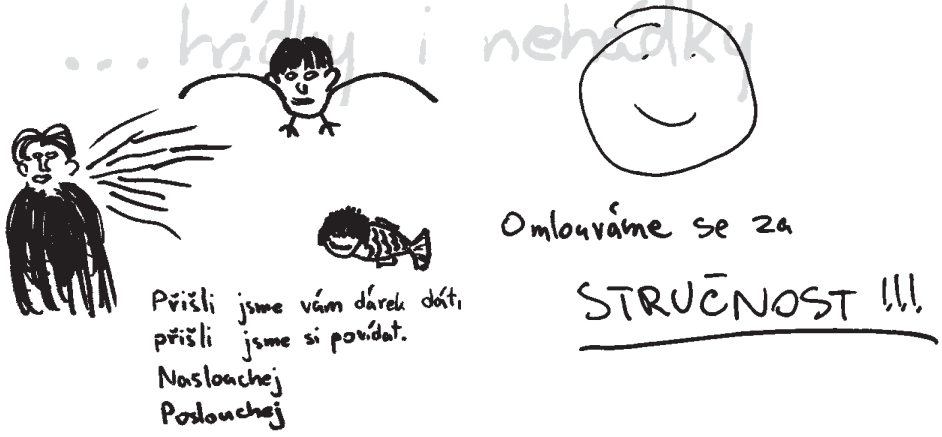

JAK SE HRÁLO PÉŤOVI ŠMÍDOVI

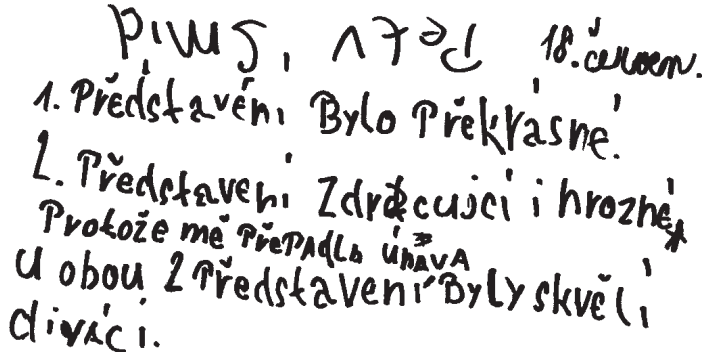

SPLÁCHNUTO

O představení Naslouchej:

Toto představení se mi velmi líbilo. A bylo to představení Vánoční pohádky. Měli to velmi vtipné a byli jenom tři a zvládli to líp než nějaké představení. Prostě bylo to senza.

Boris

Hudební dílna: Hned jak jsme vešli do budovy hudební školy, dýchla na nás úžasná atmosféra staré doby. Zvenku vypadal dům obyčejně, ale uvnitř bylo opravdu krásné prostředí, zdi i sloupy byly zdobeny ve starém, krásném a trochu strašidelném slohu. Na zdech byly obrazy, které kreslily děti z této školy. Vešli jsme do třídy a přivítala nás velice sympatická učitelka jménem Petra.

Ze začátku jsme hráli různé hry na seznámení. Pak jsme poslouchali hudbu a psali si, co jsme si při této hudbě představovali. Každý si vybral jednu ze čtyř skladeb, a protože nás bylo sedm, u každé skladby nás byl různý počet. Scénky byly zajímavé, zkoušeli jsme přiřazovat ke scénkám různou hudbu a pozorovali, jak to scénku změní. Zkoušeli jsme i základy rytmiky, které nám moc nešly. Poté jsme si sami vytvořili tři písničky a jednu scénku s písničkou. Bylo to úžasné, scházeli jsme dolů krásným, strašidelným domem, kde jsme prožili příjemné dopoledne.

Hradecká Nežárka

Improvizační dílna: Co znamená slovo improvizace? Improvizace je jednání v dané situaci bez přípravy. V dnešní dílně jsme měli tyto způsoby improvizace: 1. Asociace=první slovo, které vás napadne, když se řekne určité slovo. Např. kočka=myš=ocas=ucho=části těla 2. Dabing

Kája

JAK SE NÁM HRÁLA BARKA?

Takže hrálo se nám dobře, skvěle, úžasně, výborně, nádherně…….atd. P. S.: Protože nás to baví, bavilo a bavit bude, a to více než vás.

JAK SE HRÁLO SOUBORU ZE ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ:

Hrálo se nám velmi dobře, byla dobrá akustika. Tereza
Dobře, líp než minulý rok. Andrea
Dobré publikum. Eliška
Jo, hodně dobré. Eva
Chyběla tu slovácká atmosféra. Škoda, že jsme si to naše „slovácké" nepřivezli s sebou.
Mohlo to být lepší. Ivana

Hrálo se nám dobře, před tím jsme měli 5 představení. Hraje se nám všude dobře, ale doma nejlíp. Někdy se spleteme, ale dokážeme improvizovat. První představení se hrálo hůře než druhé, protože publikum bylo složené převážně z dětí školního věku, které představení moc nerozuměly. Pocity z představení neutrální, menší nedostatky by se měly vylepšit.
Pocity publika: hodně se povedlo, skvělé nářečí.
Názor souboru: Máme velmi rádi toto představení, protože je nám blízké a hlavně máme rádi jiskření mezi Bárou a Muzikantem.

Zpracovala Kája

SOUBOR SLUNÍČKO:

Pocity před: špatně, tréma, pohoda, strach, depka, dobře, vystrašeně, bojím se, že něco zkazím.
Pocity po: vyjevený, unavený, šťastný, zpocený, úleva, že se Ondrovi nic nestalo

---

STÁHLI JSME POD HLADINU

PETRA JANKŮ, VÝTVARNÍKA A SCÉNOGRAFA, ČLENA LEKTORSKÉHO SBORU

Jméno: Peter Janků

Oblíbená - teplota vody: 27 stupňů Celsia

- **skupenství vody: kapalná**
- **roční období: podzim**
- **nápoj: podle nálady (čaj, cola, pivo)**

Kdy a kde jste se naučil plavat? 5 let, v Kováčové (dospělácký bazén)

Nejoblíbenější píseň o vodě: Nepij Jano, nepij vody

Jak byste seřadil živly? 1. země, 2. oheň, 3. vzduch, 4. voda

Jel jste někdy na toboganu? Ne

Jaký pocit byste začaroval do kapek deště, které by padaly na lidi? Uvolnění, svobodu

Připravili Water Emental, Voda se Šťávou
a Pacific Blue alias Narcotic Green

ZKAPALNĚNÍ

Tradičně jsme se ptali na vodu. První pod pádlo nám přišli kluci ze skupiny HOP-HOP.

My: Jaká by se z vás stala po zkapalnění voda?
Tonda: Mořská.
Ondra: Odpadní.
Jonáš: Sladká.

My: Jakou vodou byste chtěli být+proč?
O: Slanou, protože bych na každém ulpěl a nikdo by mě nechlastal.
J: Nechtěl bych být minerální vodou, kterou zavřou do lahví a vypijí. „A je po mně."
T: Nechtěl bych být vodou, kterou někdo vypije, protože nechci projít lidským tělem.

V sítích nám uvázl i Péťa Šmíd, kterého jsme zpovídali hned po představení.

My: Jakou bys byl vodou, kdyby tě teď někdo zkapalnil?
Petr: Slanou, jsem strašně zpocený.

My: Jakou bys byl nejraději vodou?
Petr: Vodou z oceánu, protože se dostane po celém světě a žije v ní mnoho živočichů.

Podvodní průzkum provedly medúzka Verča a fafanka Jitka

VZKAZY Z LAHVE

MĚSTO TRUTNOV
Slovanské náměstí 165, 541 16 Trutnov, tel.: 0439/803 111, e-mail: mesto@trutnov.cz, www.trutnov.cz
TURISTICKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM
Krakonošovo náměstí 72, 541 01 Trutnov, tel./fax: 0439/818 245, e-mail: vesely@trutnov.cz

I LÍBILO SE MI
HOLKY
NA ZABITÍ

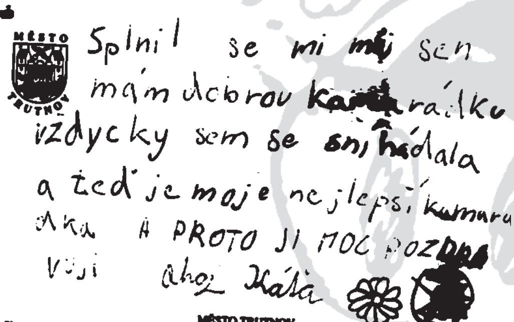

Splnil se mi můj sen
mám dobrou kamarádku
vždycky sem se s ní hádala
a teď je moje nejlepší kamarádka
A PROTO JI MOC POZDRAVUJI
ahoj Káťa

MĚSTO TRUTNOV
Slovanské náměstí 165, 541 16 Trutnov, tel.: 0439/803 111, e-mail: mesto@trutnov.cz, www.trutnov.cz
TURISTICKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM
Krakonošovo náměstí 72, 541 01 Trutnov, tel./fax: 0439/818 245, e-mail: vesely@trutnov.cz

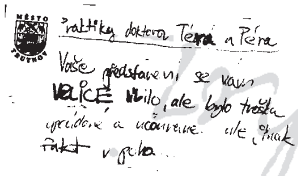

Praktiky doktora Téma a Péra
Vaše představení se vám VELICE líbilo, ale bylo trošku upovídané a ucourané. ale jinak fakt v pohodě

MĚSTO TRUTNOV
Slovanské náměstí 165, 541 16 Trutnov, tel.: 0439/803 111, e-mail: mesto@trutnov.cz, www.trutnov.cz
TURISTICKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM
Krakonošovo náměstí 72, 541 01 Trutnov, tel./fax: 0439/818 245, e-mail: vesely@trutnov.cz

PSÁNO PÁDLEM

DRAK

(BÁSEŇ INSPIROVANÁ DIVADELNÍM PŘEDSTAVENÍM)

DRAK, TO JE FAKT
NENOSÍ FRAK
MÁ DVĚ HLAVY DRAČÍ
A POŘÁD SE MRAČÍ

KDYŽ DRAK TROCHU ZAFUNÍ
NENÍ VIDĚT NA LUNY
KDYŽ MU OHEŇ Z HUBY VZPLANE
NEBUDOU RŮST RŮŽE PLANÉ

VANNA

KRESLENO PÁDLEM

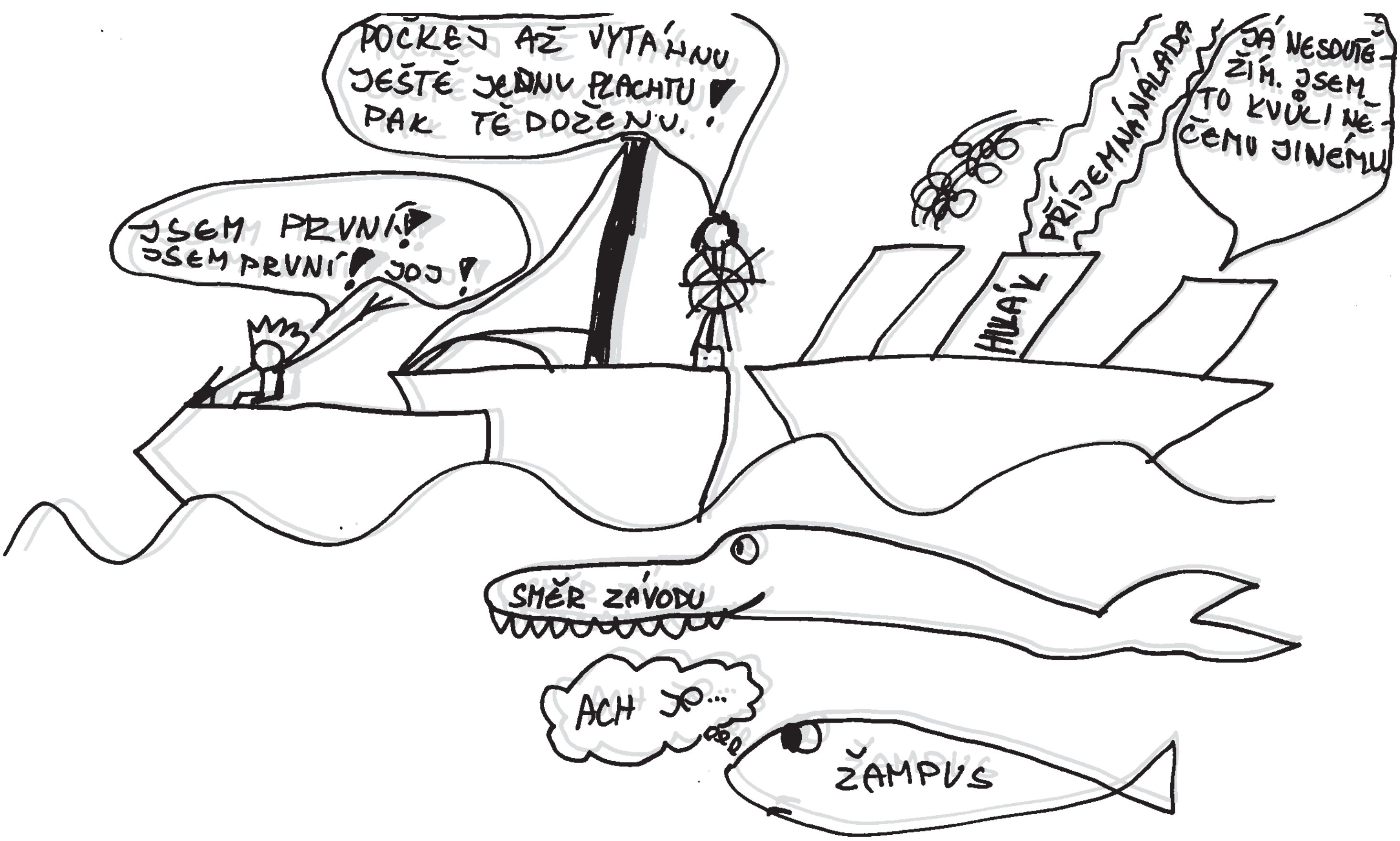

TOBOGÁN – nezávislý vodní, podvodní, přívodní a návodní list nedospělých účastníků Dětské scény. Vychází denně. Redakce se na Vás a Vaše příspěvky těší v 1. patře Národního domu. Žádáme zejména nově přijedší soubory, aby nás navštívily nejpozději den před svým vystoupením.

což je škoda. Mohlo se tím dát dětem vědět o tom, jak fungovala kdysi škola, přesněji divadelně toto realizovat, přenést ducha doby přes vztahy dětí, a dát tak dětem v hledišti možnost samostatného porovnání si dneška s minulostí.

Mohla to být hra dnešních dětí na školu v minulosti, což by nabídlo více prostředků a nápadů.

Holky mohly zůstat holkama, kluci kluky.

O lakomé Barce – Tak co?, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou

■ **Potok první – informace za nepřítomnou vedoucí souboru Romanu Hlubučkovou:**

Jedná se o učitelku MŠ, holky jsou součástí jejího 7-členného souboru. Je jim 13 a 15 let a představení bylo několikrát hráno ve škole.

■ **Potok druhý – náměty semináře D:**

Představení v nás zanechalo pozitivní, dobrý dojem. Ocenili jsem vybavenost děvčat, dobrou práci s textem, schopnost práce s loutkou, časování atd., ale zdálo se nám, že mají na víc (vyšumělé gagy). Otázkou je původní koncepce – líbil se nám princip, který ale nebyl naplněn vkládáním jejich věcí. Chyběla silnější režijní práce. U Werichových textů není snadné něčí pohnout, aniž by to bylo nahrazeno jinou kvalitou.

■ **Potok třetí – názory lektorského sboru:**

Ocenili jsme zajímavý princip, dobře koncipované dva plány, které ale nebyly režijně dotažené. Zajímavá a funkční byla výtvarná stránka, nápaditě využití leporela koresponduje s Werichovým textem i s hrou holek. Dobrá je jich práce s loutkou, schopnost jednání, sdělnosti, použití groteskního principu i v technice vedení loutek. Možná by bylo dobré více se opřít o původní předlohu i ve vypravěčských partech.

■ **Klokot vody na soutoku:**

Prasata byla z jiného ranku. – I vedoucí se zdála nečistá, ale nakonec nejlepší.

Holky strhávaly pozornost na sebe a nebylo možné sledovat loutky. Navíc díky loutkám mohly být lépe vyřešeny divadelní zázraky.

Vnucuje se otázka proporcí – je možné měnit původní autorský text? Co je důležitější?

Holky mají každá jiné tempo, a proto se často míjejí a nepotkávají.

Loutky jsou příliš malé a titěrné.

V předloze se jedná v podstatě o černý humor, a kdyby loutky byly větší, ztratil by se humor, který umožňuje právě potlačení individuálních rysů loutek do stylizovaného prostoru. Je to poctivý a dobrý klíč. Spíše mi vadilo zbytečné a laciné zdvojování fórů v obou rovinách – textu i hry holek.

A také předstírání "jako omylů, jako zapomenutí" atd.

Kdyby v rámci zvoleného principu přesně dodržovaly Werichův text, bylo by to naprosto přesné.

potápka Petra

ČEŘENÍ

Také v úterním podvečeru doplulo několik škunerů (pro tentokrát Tak co?. Dohráli jsme, Petr Šmíd a Sluníčko) do vod příznivých dětskému diskutování. Nejprve kratičké počáteční seznámení, a již se hovoří „k věci", tj. o jednotlivých představeních dnešního bloku.

Tak co? Ze ZUŠ Chlumec nad Cidlinou: O lakomé Barce

Divácké asociace: loutky (a moc pěkné), potěšení ze hry, zvláštní divadelní zpracování, hrály s chutí, velká legrace (jak se dohadovaly v zákulisí), koláčky, pěkně namluvené postavy, Barce vdechly dobrou duši, leporelo, srandovní prasata.

Kapitánky Tak co? nás seznámily s genezí inscenace: jak na ní pracovaly společně čtyři měsíce, vyráběly loutky, nejprve nevěděli, jak na scénu, a nakonec použily leporelo Pavlíka, syna nemocné učitelky.

A co bylo pro diváky inspirativní? Humor. Bylo to tak neobvyklé, že se nám to strašně líbilo. Je málo takových dobrých představení s loutkami.

Dohráli jsme ze ZUŠ Uherské Hradiště: Naša Divá Bára

Divácké postřehy: Zčásti jsem byl zklamanej, že už to skončilo, že to nebylo dál. Líbilo se mi, jak kluci táhli Josífka, aby přeskočil oheň. Divá Bára to hezky hrála (jak přeprala kluky). Líbila se muzika, hra na housle, jednoduchost kostýmů, jak Bára hrála ducha, jak mluvili tím nářečím, jak si každá dívka hlídala toho svého kluka, jak se Eliška vrátila (dala Báře pusu a Josífek chtěl taky), jak střídali scény dětských her s písničkou, jak se Anča nechtěla kamarádit s Bárou.

Co se divákům nelíbilo? Chvilkama hodně velký pauzy; holky se spletly, a pak se rychle opravily; drobné chyby v nářečí; mně se tam nelíbily ty brambory, jak byly udělaný.

Petr Šmíd z 5. ZUŠ Plzeň: Cestující ve vlaku

Napřed Petr pantomimicky předvádí, jak se mu hrálo, a následně to komentuje slovy: „Doopravdy tréma, klasickej průběh, na závěr radost, že už tom mám za sebou."

Diváci se velmi úspěšně pokouší slovně reprodukovat průběh představení a na závěr jej hodnotí. Padají téměř pouze výroky typu: „strašně hezké", „vtipné", „krásné".

Sluníčko z 1. ZŠ Kladno: Škola roku 1902

Soubor nejprve popisuje náročné první představení v Národním domě, potom mluví o své minulosti a o tom, že někteří jeho členové se připojili až letos.

Po úvodních chválách v diváckých řadách padne, „mně připadlo, že z toho neměli požitek, z toho hraní". Dále se diváci shodují na tom, že soubor hrál o tom, jaké to ve škole bylo dřív, „ale hodně zjednodušené". S blížícím se koncem diskuse jeden ze členů Sluníčka prozradí, že „my tam měli mít ještě jednu písničku" (kterou ovšem po krajském kole vynechali) a soubor nadšeně přitakává: „My bysme to tady mohli zahrát." Vzápětí ovládá parket a diváci mohou být svědky nefalšovaného nadšení ze hry a zpěvu.

A víte, že „Marjánka doopravdy chyběla"? „Jela do Itálie…"

Tak hodně štěstí na cestu domů a všechny další plavby!

Klára vodoměrka

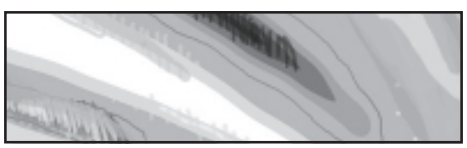

POVODÍ

nezávislá recenze na představení

Čtyři představení čtvrtého dne byly každé ze zcela jiného soudku – věkově, žánrově, zkušeností vedoucích... Dokonce se na přehlídce objevilo konečně i představení loutkářské.

Odpolední blok začínal inscenací **ZUŠ v Uherském Hradišti Naša divá Bára** podle Boženy Němcové. Haně Nemravové se podařilo se skupinou dospívajících vyřešit úkol, jaký se v dětském divadle zatím myslím neobjevil – zdramatizovat realistický příběh z dávných časů tak, že neklade nesplnitelné nároky na mladinké aktéry. Hlavním pomocníkem jí v tom byl folklór – "překlad" do slováckého nářečí, kostýmy využívající pečlivě vybraných prvků lidových krojů, zpěv, náznak hry, obřadu či jednoduchého tance. V dramatizaci se také podařilo výběr postav omezit na vesnickou mládež, starší generace se tu promítala jen do reakcí Bára a jejích vrstevníků, zkrátka mladí herci se nemuseli nutit do psychologické drobnokresby, k níž by povídka Němcové mohla svádět. Zajímavé na tom je, že se Haně Nemravové v klasické české literatuře podařilo objevit téma dnes (a určitě nejen dnes) živé – pozici člověka, vymykajícího se ze svého prostředí, a to nejen sociálně, ale svou "divostí" pro ostatní. Podezřením z podivného původu, ale ve skutečnosti hlavně svou opravdovostí, obětavostí a statečností. V inscenaci nefungovalo vše tak, jak by si divák přál, lze hledat jednotlivosti, které by se daly řešit jinak, přesněji a jasněji, ale většina z nich je spíše dílčího charakteru. Myslím, že jediným vážnějším problémem je nevyjasněnost postavy houslisty – Bářina nápadníka, který ji nakonec odvádí z nepřátelsky naladěné vesnice. Potíž je už v jeho exponování, poprvé se na jevišti objeví jakoby mimo roli a mimo situaci, jakoby to byl jen hudebník doprovázející divadlo. Teprve v dalších situacích se stává zřetelně postavou příběhu, ale jeho funkce je jakoby nedořešená. Přitom on by to měl být, kdo Báru ocení právě pro ty vlastnosti, které ji ze skupiny vesnických děvčat vylučují. Přesto – pěkné představení, příjemný zážitek, zajímavý a důležitý podnět.

Velmi příjemný dojem jsem si odnášela i z Werichovy **Lakomé Barky**, s níž přijela dvojice děvčat ze **ZUŠ v Chlumci nad Cidlinou** (vedoucí Romana Hlubučková). Malinké, jakoby jen improvizované loutečky, scéna vytvořená rovněž velmi prostými prostředky ve stylu dětského leporela. Dvě dívky animují loutečky i scénu, vyprávějí i mluví dialogy, obojí se smyslem pro humor, i když ne s humorem tak robustním, jaký si obvykle spojujeme s Werichem. Dalo by se uvažovat o temporytmu některých sekvencí, který tu a tam narušilo opakování vtipu, např. spolknutí postav tmou: opakovaný vtip není vtipem, ledaže by byl obměněn nebo stupňován. Dalo by se uvažovat o přiměřenosti výstavby celku vůči výstavbě Werichovy pohádky – ale to všechno nic

nemění na faktu, že Barka stejně jako Bára vyvolala příznivý dojem, že to jako celek bylo pěkné představení.

Velmi smíšené pocity jsem naopak měla z pantomimického vystoupení Petra Šmída z Plzně, který předvedl etudu Cestující ve vlaku. Chlapec je zřejmě velmi šikovný, a je dobře, že se pantomima v dětském divadle objevila. Ale jednak to byla opravdu jen etuda, kterou bych přijala jako součást veřejné hodiny LDO ZUŠ pro rodiče, ne jako ucelené představení. A co hůř - té záliby v různých tělesných trapnostech je tam na můj vkus příliš. A konečně: v programu a ve zpravodaji jsem si až dodatečně přečetla o inspiraci Michalem Hechtem, nicméně inspiraci nějakým dospělým profesionálním vzorem jsem z toho navzdory své neinformovanosti během vystoupení cítila – táhl mi hlavou neodbytně Mr.Bean a jeho trapné historky. Dělá-li to ovšem dospělý, je to cosi jiného... Pocity z velké části nepříjemné.

V dnešním odpoledni jsme viděli i vystoupení dětí z **1. stupně ZŠ v Kladně** (vedoucí Eva Vondrušková). Zdrojem textů byl Český rok Plicky a Volfa, vedoucí si dost atypicky z této hojně využívané knihy vybrala texty týkající se tak či onak školy, vyučování, vyučovací látky a učení vůbec a pásmo textů nazvala mnohoslibně "**Škola roku 1902**".Sliby tohoto názvu se příliš nenaplnily a škola, kterou jsme viděli, se od té současné lišila hlavně některými prvky oblečení dětí. Navíc se textově jednalo o pásmo veršů, čemuž nasvědčovalo, že některé texty děti recitovaly směrem k divákovi. Ale jakoby se naopak inscenace rolemi dětí i učitelů, rozehráváním výuky a přestávek, vybavením jeviště spíše klonila k divadelnímu tvaru. Na konci děti vyvedl z míry pád jednoho z chlapců z pódia (naštěstí pád bez následků) a v jejich věku i při jejich malé zkušenosti není divu, že smíchy tak tak dokázaly dořikat své texty. Ale nutno ocenit, že přesto dohrály až k rozdávání vysvědčení. Dojem? Začátečnická práce, v lecčem rozpačitá či budící rozpaky, ale to vůbec nevylučuje perspektivu do budoucnosti.

Obecné poučení dne na závěr: pro mne jen onen dramaturgický přínos Divé Báry.

Eva Machková

SLEPÉ RAMENO

Tajenka z křížovky Hulákovky zní: *REDAKČNÍ PES MATĚJ*. Výhercem zvláštního dárku od Jakuba Huláka se stali: Lidičkové z Dividla v Ostravě.

Výhru vyzvedněte u Jakuba ve středu po šestnácté hodině.

OD PRAMENE K ŘECE

aneb Z deníku vedoucího

TY-JÁ-TR: Japonské pohádky

Japonské pohádky byly první zcela samostatnou prací nejmladší skupiny Ty-já-tru. Ještě vloni chodili do souboru se starší částí, dnes 15-17 letých lidiček.

A proč Japonské pohádky? Dlouho jsme hledali téma, objevovaly se nápady z rodu nerealizovatelných... Až jsem si vzpomněla na svého kamaráda Noriho.

Nori je herec, režisér a výtvarník z Japonska. Do Čech se poprvé podíval před pár lety, když dělal konkurz do Kroftovy inscenace Babylónská věž. V té nakonec i hrál a v Praze se mu zalíbilo natolik, že se rozhodl zůstat natrvalo. I když hraje po celé světě – teď je někde v Mexiku, Japonsku nebo v Jižních Čechách.

Nori začal chodit na zkoušky našeho souboru, nosil texty japonských pohádek v angličtině a okouzloval nás všechny spoustou netradičních nápadů. Texty pohádek vznikaly postupně. Text jsme si společně nejprve přeložili, hrály se etudy. U všeho byla spousta veselí a rámusu. Však také Nori o našich dětech tvrdil, že jsou dost hlučné, ale že mají výborné nápady. To by se mu prý s japonskými dětmi nikdy stát nemohlo. Ty by byly tiché jako pěna a plnily by bez diskuse jeho nápady.

Všichni jsme poznali nejen novou kulturu a poetiku, někteří navíc prima člověka, který je zdaleka, ale bylo nám dohromady všem moc dobře. A starší soubory, v tom dobrém slova smyslu, záviděly, že Nori zkouší právě s námi.

Radka Tesárková

KRUHY NA VODĚ

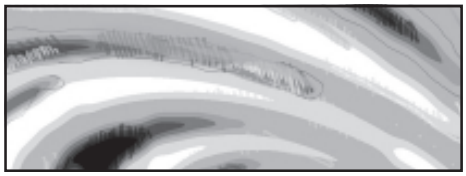

PSÁNO NA VODU

Černá voda

Po hluboký vodě
Po černý hlubině
Utržený kvítí
Pryč ode mne plyne.

Že nebylo nikdy
Lásky mezi náma,
Voda si to kvítí
Sama zutrhala.

Zutrhala z břehů
Lilije studený,
Zanesla to na hrob
Mýmu potěšení.

Studená lilije
Z břehů utržená,
Jak já vodu poznám,
Že vona dno nemá?

Tu hlubokou vodu
Nemůžeš vyměřit,
Jako očím z uhle
Nedá se uvěřit.

Josef Kainar

Verše od vody

I/
Voda stejná
Lehostejná
To co přijme
Nedá zpátky
Voda je domeček zlý

Z anděla jenž do ní svržen
Zbyla zbroj
Zbyla malinkatá zbroj
Na těle stříbrného cejna

II/
Viktorka věděla co dělá –
Zešílet umí ledakdo
Ale že v noci
Nad splavem

Tam si krasopaní sukýnky umáčí
Tam kapři
V nehybném chumáči
Čelem proti proudu
Proud se převaluje
Rybář tam lehce zešílel
Zešílel Lehko mu je

III/
Vypráví se tady o porybném
Že se vrátil domů
O vlas po půlnoci
Těžký deštěm

Mokrý Těžký Starý
Jeho mladá žena lokte za hlavou
Jen zářily A horká modrá žilka
Na bílé pleti

Porybný ji zabil

A šel se utopit
Šel k řece jako k soudci
Mokrý a starý
Odevzdal se jí
S důvěrou v řád S pekelnou nadějí
Že voda jako černá soudní kniha
Listuje v nás co nejbedlivěji
Když ode dna nás
Mokrým prstem
Zdvíhá

IV/
Ta velká věc Ten svět
Se všelijak otáčí a vrtí
Voda je pořád vodorovná
Jenom se nebát vody ani smrti
Vyšplíchneš
Vzkřikneš
Všechno se to srovná

Josef Kainar

CO DNES A CO ZÍTRA

Středa 19. 6.

7.30 - 8.15 snídaně - soubory, seminaristé
8.30 - 12.00 dílny pro děti ze souborů
8.30 - 12.00 semináře pro dospělé
10.00 - 10.40 5. blok vystoupení souborů
Japonské pohádky ND
DDS TY-JÁ-TR (CO?!), DDM Praha 7
11.30 - 13.00 oběd - soubory
14.00 - 14.40 5. blok vystoupení souborů
Japonské pohádky ND
DDS TY-JÁ-TR (CO?!), DDM Praha 7
15.00 - 16.00 diskusní klub MěÚ
pro seminaristy
15.30 - 16.00 diskuse ND-S
lektorského sboru s vedoucími souborů
15.30 - 17.00 dětský diskusní klub Nivy
16.15 - 17.00 veřejná diskuse o inscenacích
5. bloku MěÚ
18.00 - 19.30 večeře - soubory
20.00 večerní program
Ida Kelarová a Romano Rat
koncert se uskuteční v Městském parku,
za nepříznivého počasí v Národním domě

Čtvrtek 20. 6.

7.30 - 8.15 snídaně - soubory
8.30 - 12.00 semináře pro dospělé
seminář B
MěÚ
seminář C
ZUŠ-DT
seminář D
Nivy

VYSVĚTLIVKY:

ND	Národní dům
ZUŠ	Základní umělecká škola
Nivy	Kulturní dům Nivy
kino	kino Vesmír
MěÚ	Městský úřad

PSÁNO NA VODU

Potok

Dost vody proteklo už pod mosty
A krve krve celé řeky
Ve stopách lásky ale
Veliký bílý potok teče věky
V zahradách luny kde se každý den
Slaví tvůj svátek v záři ohňostroje
Ten potok zpívá ze spaní
Ta luna to je hlava moje
A v ní se velké modré slunce točí –
Slunce tvých očí.

Jacques Prévert

BUBLINA

PLIVANEC NAKONEC

DĚTSKÁ SCÉNA

Deník Dětské scény - Trutnov 2002. Číslo 5.
Redakce: Iva Dvořáková, Zdeněk Dlabola, Petra Rychecká, Klára Hradilková, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 18.6.2002 v 23,10. Vychází - 19.6.2002 ve 12.00. Náklad - 300ks.